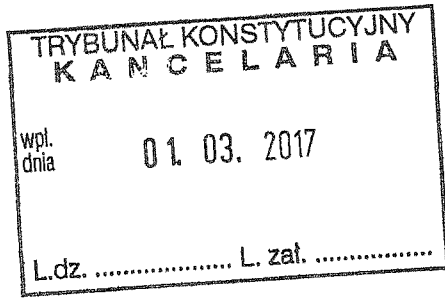

Warszawa, 1 marca 2017 r.

TRYBUNAŁ KONSTYTUCYJNY

Al. Jan Christiana Szucha 12a

00-918 Warszawa

WNIOSKODAWCA

Grupa Posłów na Sejm VIII Kadencji

według załączonej listy

Przedstawiciele grupy posłów:

Arkadiusz Mularczyk – poseł na Sejm RP

Andrzej Matusiewicz – poseł na Sejm RP

WNIOSK

GRUPY POSŁÓW NA SEJM VIII KADENCJI

Działając na podstawie art. 191 ust. 1 pkt 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483, z późn. zm.; dalej Konstytucja RP), Grupa Posłów na Sejm VIII Kadencji wnosi o stwierdzenie przez Trybunał Konstytucyjny, że:

- 1) art. 16 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2016 r. poz. 1254) w zakresie dotyczącym regulaminu w sprawie wyboru kandydatów na Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego jest niezgodny z art. 2 Konstytucji oraz art. 183 ust. 2 w związku z art. 183 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) art. 16 § 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym w zakresie, w jakim nie przewiduje wydania uchwały przez Zgromadzenie Ogólne Sędziów Sądu Najwyższego w sprawie wyboru kandydatów na stanowisko Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego jest niezgodny z art. 2 w związku z art. 183 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;
- 3) uchwała Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 14 kwietnia 2003 r. w sprawie regulaminu wyboru kandydatów na stanowisko Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego (niepubl.):
 - w zakresie, w jakim nie określa w § 8 obowiązku wydania uchwały w sprawie przedstawienia kandydatów Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego na stanowisko Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego Prezydentowi RP jest niezgodna z art. 2 w związku z art. 183 ust. 3 Konstytucji;

- jest niezgodna z art. 2 i art. 183 ust. 2 w związku z 183 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przez to, że wkracza w materię ustawową;
- 4) § 8 uchwały Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 14 kwietnia 2003 r. w sprawie regulaminu wyboru kandydatów na stanowisko Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego (niepubl.) jest niezgodny z art. 2, art. 7 oraz art. 183 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

W przypadku uwzględnienia zarzutów wnosimy o wydanie przez TK wyroku aplikacyjnego i stwierdzenie, że akty prawne podjęte w oparciu o niekonstytucyjne regulacje są nieskuteczne.

UZASADNIENIE

1. Uwagi wprowadzające

Tocząca się obecnie debata publiczna nad strukturą sądownictwa i analiza aktów prawnych w tym zakresie skłoniła grupę posłów Sejmu VIII Kadencji (grupa posłów albo wnioskodawca) do skierowania wniosku do Trybunału Konstytucyjnego. Jego intencją jest zainicjowanie kontroli prawa w zakresie dotyczącym podziału materii między akty prawa powszechnie i wewnętrznie obowiązującego w kontekście uprawnień przyznawanych organom wewnętrznym Sądu Najwyższego. Wnioskodawcy chcieli też zwrócić uwagę na konieczność przestrzegania zasad jawności i transparentności działań organów władzy publicznej, w szczególności, gdy wykonują one kompetencje wynikające z Konstytucji RP.

Zasada demokratycznego państwa prawnego w odniesieniu do zasady nadrzędności Konstytucji i hierarchicznej budowy systemu źródeł prawa wymaga bowiem, by eliminować takie stany prawne, w których kwestie powierzone przez ustrojodawcę - ustawodawcy, są regulowane w aktach wewnętrznych.

Określenie w aktach wewnętrznie obowiązujących kwestii, które są materią ustawy ogranicza dostęp do wiedzy o zasadach działania organów władzy publicznej, w tym także Sądu Najwyższego, które są skierowane wobec podmiotów zewnętrznych.

Ponadto wnioskodawcy chcieli zwrócić uwagę na konieczność przestrzegania zasad dotyczących prawnych form działania organów władzy publicznej. Chodziło przede wszystkim o to, że w wykonywaniu kompetencji organów kolegialnych nie mogą ich zastępować akty innych organów, które nie mają formy uchwały.

Powyżej wskazane okoliczności budzą wątpliwości natury konstytucyjnej, a Trybunał Konstytucyjny jest jedynym organem w systemie organów władzy publicznej, które te zastrzeżenia może rozstrzygnąć.

2. Zarzut dotyczący niekonstytucyjności art. 16 § 1 pkt 1 ustawy o SN

2.1. Przywołanie treści aktu kwestionowanego wnioskiem wraz z jego wykładnią

Grupa posłów zakwestionowała zgodność z Konstytucją RP art. 16 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2016 r. poz. 1254; ustawa o SN). Treść tego przepisu brzmi:

„Art. 16 § 1. Do kompetencji Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego należy:

1) uchwalanie regulaminów wyborów kandydatów na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego, Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego oraz członków Krajowej Rady Sądownictwa”.

Wskazany przepis przyznaje kompetencje Zgromadzeniu Ogólnemu Sędziów SN do uchwalenia regulaminów wyborów kandydatów na stanowiska sędziego SN, Pierwszego Prezesa SN oraz członków Krajowej Rady Sądownictwa (KRS). Wynika z niego, że Zgromadzenie Ogólne Sędziów SN wydaje kilka regulaminów dotyczących odpowiednio wyboru kandydatów na poszczególne stanowiska. Regulamin ma charakter aktu wewnętrznie wiążącego, gdyż ani Sąd Najwyższy ani żaden z jego organów nie może wydawać aktów powszechnie obowiązujących.

Wydane na podstawie kwestionowanego przepisu regulaminy służą odpowiednio do realizacji kompetencji Zgromadzenia Ogólnego Sędziów SN w zakresie:

- 1) przedstawienia Prezydentowi RP kandydatów na sędziego SN przez KRS;
- 2) przedstawienia Prezydentowi RP kandydatów na Pierwszego Prezesa SN przez Zgromadzenie Ogólne;
- 3) wyboru członków KRS.

Wnioskodawca zakwestionował daną regulację w zakresie dotyczącym regulaminu w sprawie wyboru kandydatów na Pierwszego Prezesa SN.

Należy przy tym zwrócić uwagę, że ustawa o SN w art. 16 § 1 pkt 3 wyraźnie oddziela wybór kandydatów i ich przedstawienie. Ta regulacja ma wpływ na realizację kompetencji Zgromadzenia Ogólnego Sędziów SN do przedstawiania kandydatów na stanowisko Pierwszego Prezesa SN.

2.2. Przywołanie treści wzorców kontroli wraz z ich wykładnią

Jako wzorce kontroli odnośnie do pierwszego zarzutu grupa posłów wskazała art. 2 oraz art 183 ust. 2 w związku z ust. 3 Konstytucji RP.

2.2.1. Zgodnie z art. 2 Konstytucji RP: „*Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej*”. Z przepisu tego można wywodzić różne treści. W odniesieniu do przedmiotowego wniosku istotne jest to, że demokratyczne państwo prawne to państwo, w którym Konstytucja wyznacza zasadniczy porządek prawy i stanowi podstawę całego systemu prawnego. Z przepisu tego wynika też, że prawo jest podstawą i granicą wszystkich działań państwa. Poszczególne organy władzy publicznej są związane odpowiednimi aktami z systemu źródeł prawa.

Art. 2 Konstytucji RP implikuje skierowany do organów państwowych zakaz stanowienia aktów normatywnych niezgodnych z aktami normatywnymi wyższego rzędu oraz nakaz działania wyłącznie w granicach określonej prawem kompetencji (zob. orzeczenie TK z dnia 19 października 1993 r., sygn. K 14/92, OTK 1993, Nr 2, poz. 35). Chodzi zatem, by każdy wydawany akt miał właściwe miejsce w hierarchicznej i dychotomicznej strukturze źródeł prawa.

Z art. 2 Konstytucji RP należy również wywodzić nakaz działania organów władzy publicznej w sposób jawny i transparentny, w szczególności, gdy chodzi o realizację ich

konstytucyjnych kompetencji. Wyłączenie jawności może mieć zastosowanie tylko w uzasadnionych przypadkach, podobnie jak ograniczanie dostępu do określonej informacji publicznej.

Ponadto z zasady demokratycznego państwa prawnego można wywieść też obowiązek określoności przepisów prawa w tym znaczeniu, że trzeba wyraźnie określać w przepisach prawne formy działania organów władzy publicznej, co ma umożliwić realizację przyznanych im kompetencji. W przeciwnym razie organy te mogą być dysfunkcjonalne.

2.2.2. Art. 183 ust. 2 Konstytucji RP stanowi, że . „*Sąd Najwyższy wykonuje także inne czynności określone w Konstytucji i ustawach*”. Chodzi o inne czynności niż sprawowanie nadzoru nad działalnością sądów powszechnych i wojskowych w zakresie orzekania (art. 183 ust. 1 Konstytucji).

Art. 183 ust. 3 Konstytucji RP brzmi: „*Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego powołuje Prezydent Rzeczypospolitej na sześcioletnią kadencję spośród kandydatów przedstawionych przez Zgromadzenie Ogólne Sędziów Sądu Najwyższego*”.

Wnioskodawca jako wzorzec kontroli wskazał art. 183 ust. 2 w związku z art. 183 ust. 3 Konstytucji RP. Z normy tej wynika, że Pierwszego Prezesa SN powołuje Prezydent RP spośród kandydatów przedstawionych przez Zgromadzenie Ogólne Sędziów SN. Jednocześnie Konstytucja wskazuje, że Sąd Najwyższy wykonuje czynności określone w Konstytucji i ustawie. Są to między innymi sprawowanie nadzoru judykacyjnego nad działalnością sądów powszechnych i wojskowych, rozstrzyganie zagadnień prawnych na pytanie sądów powszechnych lub wojskowych, rozstrzyganie rozbieżności w wykładni prawa ujawniających się w orzecznictwie sądów powszechnych, wojskowych lub samego SN, stwierdzanie ważności określonych wyborów, stwierdzanie ważności referendum ogólnokrajowego, opiniowanie projektów aktów normatywnych.

Sąd Najwyższy poprzez swój organ, czyli Zgromadzenie Ogólne Sędziów SN, bierze udział w procedurze powoływania Pierwszego Prezesa SN. Art. 183 ust. 3 Konstytucji RP stanowi jedynie, że Zgromadzenie Ogólne przedstawia Prezydentowi PR kandydatów na Pierwszego Prezesa SN oraz określa jego kadencję, a także przyznaje Prezydentowi RP kompetencje do powołania tego organu. Kompetencja Prezydenta RP w tym zakresie, zgodnie z art. 144 ust. 3 pkt 20 Konstytucji RP jest jego prerogatywą.

Z powyższych przepisów wynika, że Konstytucja RP nie reguluje szczegółowej procedury dotyczącej wyłaniania kandydatów na Pierwszego Prezesa SN przez Zgromadzenie Ogólne Sędziów SN. Ustawodawca konstytucyjny postanowił zagadnienia te oraz inne, związane z powołaniem Prezesa SN, pozostawić do unormowania ustawodawcy. Z zastosowania w art. 183 ust. 3 Konstytucji RP liczby mnogiej wynika jednak, że musi być przynajmniej dwóch kandydatów na Pierwszego Prezesa SN. Należy podkreślić, że Konstytucja RP nie upoważnia do uregulowania tego zagadnienia w akcie wewnętrznie obowiązującym, przez co należy rozumieć także akt wydany przez Zgromadzenie Ogólne Sędziów SN. Brak tego upoważnienia nie uprawnia więc ustawodawcy do subdelegacji regulacji materii ustawowej w akcie wewnętrznym.

Z Konstytucji RP wynika ponadto, że skoro Prezydent, zgodnie z wolą ustrojodawcy, powołuje w ramach swoich prerogatyw Pierwszego Prezesa SN spośród tych dwóch kandydatów, których w odpowiedniej formie prawnej przedstawiło Zgromadzenie Ogólne Sędziów SN, oznacza to, że ma swobodę zdecydowania, którego z nich wybierze. Nie musi więc brać pod uwagę sugestii żadnego innego organu państwowego, czy też wyników wyborów

kandydatów w samym Zgromadzeniu Ogólnym Sędziów SN. Jednak kandydaci powinni być przedstawieni zgodnie z zasadami określonymi w ustawie.

2.3. Określenie problemu konstytucyjnego i zarzutu niekonstytucyjności

Problemem konstytucyjnym dotyczącym zarzutu pierwszego jest to, że ustawodawca przyznając Zgromadzeniu Ogólnemu Sędziów SN uprawnienie do określenia zasad wyboru kandydatów na Pierwszego Prezesa SN w stosownym regulaminie, naruszył konstytucyjną zasadę, że zagadnienie to ma być uregulowane w ustawie.

Zarzut grupy posłów dotyczy zatem tego, że skoro kwestia wyboru kandydatów na Pierwszego Prezesa SN stanowi materię ustawową, nie może być ona określona aktem wewnątrznie wiążącym, niepodanym do publicznej wiadomości uczestnikom obrotu prawnego w sposób zwyczajowo przyjęty, mimo że akt ten oddziałuje na stosunki prawne, które wychodzą poza układ organizacyjnego podporządkowania organowi wydającemu akt. Takie działanie stanowi bowiem naruszenie zasady demokratycznego państwa prawnego oraz konstytucyjnych przepisów dotyczących funkcjonowania Sądu Najwyższego oraz powoływania Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego przez Prezydenta RP.

2.4. Wskazanie argumentów lub dowodów na poparcie zarzutu niekonstytucyjności

Grupa posłów zwraca uwagę, że procedura wyboru kandydatów na Pierwszego Prezesa SN nie jest kwestią wewnętrzną Sądu Najwyższego, mimo że dotyczy wyboru wewnętrznego organu tego sądu. Nie jest to również zagadnienie dotyczące wewnętrznej organizacji pracy Sądu Najwyższego. Z Konstytucji RP wyraźnie wynika, że Pierwszego Prezesa SN powołuje Prezydent RP spośród kandydatów przedstawionych przez Zgromadzenie Ogólne Sędziów SN. Oznacza to, że twórcy Konstytucji chcieli, by – w ramach współdziałania i równoważenia się władzy – decyzja o wyłonieniu organu wewnętrznego SN nie była pozostawiona temu sądowi.

Powierzenie rozstrzygającej kompetencji w procedurze powoływania Pierwszego Prezesa SN podmiotowi zewnętrznemu sprawia, że procedura ta nie może być przedmiotem aktu wewnątrznie wiążącego. Taki akt bowiem może obejmować tylko kwestie wewnętrzne, niekształtujące uprawnień czy zobowiązań dla podmiotów niepodlegających organizacyjnie Sądowi Najwyższemu. Powyższe stanowisko potwierdził Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu do wyroku z dnia 4 grudnia 2012 r. o sygn. akt U 3/11. Sprawa ta dotyczyła regulaminu Sądu Najwyższego. Trybunał Konstytucyjny stwierdził wówczas, że akty prawa wewnętrznego nie mogą stanowić podstawy decyzji wobec jednostek oraz nakładać obowiązków na inne organy władzy publicznej, które nie pozostają w stosunku podległości względem wydającego akt.

Ustawa o SN oprócz doprecyzowania, że Zgromadzenie Ogólne Sędziów SN wybiera dwóch kandydatów na Pierwszego Prezesa SN i przedstawia ich Prezydentowi RP (art. 16 § 1 pkt 3) nie określa szczegółowo przebiegu tej procedury. Zgodnie z Art. 16 § 3 zdanie 1 i 2 ustawy o SN, do podjęcia uchwały Zgromadzenia Ogólnego Sędziów SN wymagana jest obecność co najmniej 2/3 sędziów każdej z izb. Uchwały zapadają zwykłą większością głosów. Z przepisu tego wynika też, że głosowanie w sprawie wyboru oraz przedstawienie kandydatów na Pierwszego Prezesa SN jest tajne (ust. 3).

Ustawa o SN nie wskazała szczegółowych zasad wyłaniania kandydatów na Pierwszego Prezesa SN, a uregulowanie tego zagadnienia powierzyła Zgromadzeniu Ogólnemu Sędziów SN w formie odpowiedniego regulaminu. W ocenie wnioskodawcy takie działanie ustawodawcy stanowi naruszenie konstytucyjnego systemu źródeł prawa w kontekście podziału aktów prawnych na powszechnie i wewnętrznie obowiązujące (art. 2 Konstytucji) oraz zasady, że określone kompetencje SN są uregulowane w Konstytucji i ustawach (art. 183 ust. 2 w związku z ust. 3 Konstytucji).

Wnioskodawca jest zdania, że nie można zagadnień, które wpływają na podjęcie rozstrzygnięcia przez podmiot zewnętrzny (w tym wypadku chodzi o decyzję Prezydenta RP o powołaniu określonej osoby wskazanej przez Zgromadzenie Ogólne Sędziów SN na Pierwszego Prezesa SN) regulować aktem wewnętrznym.

O tym, że wybór kandydatów na stanowisko Pierwszego Prezesa SN nie jest jedynie sprawą wewnętrzną tego sądu decyduje ustrojowa pozycja Pierwszego Prezesa SN. Prawdą jest, że I Prezes SN jest przede wszystkim wewnętrznym organem Sądu Najwyższego i z tego tytułu przysługują mu określone kompetencje. Nie jest to jednak jedyna rola tego podmiotu. Nie można bowiem pomijać ustrojowego znaczenia I Prezesa SN i jego kompetencji wynikających z Konstytucji i ustaw, które są niezależne od sprawowanej przez niego funkcji wewnętrznego organu SN. Jako przykład można tu podać przewodniczenie Trybunałowi Stanu albo możliwość występowania z wnioskami o kontrolę konstytucyjności prawa do Trybunału Konstytucyjnego.

Z tego wynika, że ustawodawca powinien mieć wpływ na kształt procedury wyboru kandydatów, których następnie Zgromadzenie Ogólne Sędziów SN przedstawi Prezydentowi RP. Takie działanie zapewni równowagę władzy. Oznacza to zatem, że procedura wyboru i przedstawiania kandydatów na Pierwszego Prezesa SN powinna być regulowana w ustawie. Stanowi to rozwinięcie normy zawartej w art. 183 ust. 3 Konstytucji RP.

2.5. Konkluzja

Z powyższych względów art. 16 § 1 pkt 1 ustawy o SN w zakresie dotyczącym regulaminu w sprawie wyboru kandydatów na Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego jest niezgodny z art. 2 Konstytucji oraz art. 183 ust. 2 w związku z art. 183 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przez to, że upoważnia organ Sądu Najwyższego do uregulowania w akcie wewnętrznym materii, która musi być przedmiotem regulacji ustawowej ze względu na to, że przedstawienie kandydatów na stanowisko Pierwszego Prezesa SN nie jest zagadnieniem skierowanym do jednostek organizacyjnie podległych organowi wydającemu akt.

3. Zarzut dotyczący niekonstytucyjności art. 16 § 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym w zakresie, w jakim nie przewiduje wydania uchwały przez Zgromadzenie Ogólne Sędziów Sądu Najwyższego w sprawie wyboru kandydatów na stanowisko Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego

3.1. Przywołanie treści aktu kwestionowanego wnioskiem wraz z jego wykładnią

Wnioskodawca zakwestionował art. 16 § 1 pkt 3 ustawy o SN, który stanowi, że: „Do kompetencji Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego należy:

3) dokonywanie wyboru dwóch kandydatów na stanowisko Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego i przedstawianie ich Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej”.

Wskazany przepis określa kompetencje Zgromadzenia Ogólnego, która wynika z art. 183 ust. 3 Konstytucji RP. Ustawodawca podzielił tę kompetencje na dwa etapy: wybór dwóch kandydatów oraz przedstawianie ich Prezydentowi RP, przy czym nie wskazał prawnych form, w jakich mają być przeprowadzane wybór i przedstawienie. Nie jest jasna relacja tego przepisu do art. 16 § 3 ustawy o SN w tym sensie, że nie wskazano wprost w ustawie, że wybór kandydatów i ich przedstawienie mają być dokonywane w formie uchwały.

3.2. Przywołanie treści wzorców kontroli wraz z ich wykładnią

Wzorcami kontroli dotyczącymi wskazanego zarzutu są art. 2 w związku z art. 183 ust. 3 Konstytucji. Opis tych wzorców oraz ich wykładnia zostały omówione w pkt 2.2.

Wskazane zestawienie wzorców kontroli sugeruje naruszenie tego elementu zasady demokratycznego państwa prawnego, który dotyczy przestrzegania zasady właściwego określenia prawnych form działania organów kolegialnych. Jeśli więc dany organ ma przyznaną daną kompetencje w przepisach prawa, to kompetencja ta musi być realizowana w formach właściwych dla działania danego organu, z uwzględnieniem jego specyfiki i struktury. Sposób działania organu musi być wyraźnie określony w przepisach prawa, bo to gwarantuje rzetelne funkcjonowanie organu władzy publicznej.

3.3. Określenie problemu konstytucyjnego i zarzutu niekonstytucyjności

Problemem konstytucyjnym dotyczącym omawianego zarzutu jest to, że ustawodawca nie przewidział wydania uchwały w sprawie wyboru i przedstawienia kandydatów Zgromadzenia Ogólnego Sędziów SN na stanowisko Pierwszego Prezesa SN. Wobec tego naruszone są standardy demokratycznego państwa prawnego odnoszące się do wymogu precyzyjnego określenia prawnej formy działania organu kolegialnego, a to ma wpływ na realizację kompetencji określonej w art. 183 ust. 3 Konstytucji RP.

3.4. Wskazanie argumentów lub dowodów na poparcie zarzutu niekonstytucyjności

Zgodnie art. 16 § 3 ustawy: „*Do podjęcia uchwały Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego wymagana jest obecność co najmniej 2/3 sędziów każdej z izb. Uchwały zapadają zwykłą większością głosów. Głosowanie jest tajne w sprawach, o których mowa w § 1 pkt 2-4, a ponadto, jeżeli żądanie takie zgłosi chociażby jeden z obecnych członków Zgromadzenia*”.

Zdaniem wnioskodawcy, kompetencje Zgromadzenia Ogólnego Sędziów SN z art. 16 § 1 ustawy o SN należy rozpatrywać w kontekście art. 16 § 3 tej ustawy. Z kształtu wskazanych przepisów wynika, że formą działania Zgromadzenia Ogólnego jest uchwała. W szczególności nie można zdania 3 art. 16 § 3 ustawy o SN analizować odrębnie jako nietoczącego kwestii wydawania uchwały. Oznacza to, że w sprawie, o której mowa w art. 16 § 1 pkt 3 (wybór kandydatów na Pierwszego Prezesa SN i przedstawianie go Prezydentowi RP) muszą zostać wydane stosowne uchwały. Uchwała ta w swoim założeniu jest formą działania, za pomocą której Zgromadzenie Ogólnego Sędziów SN realizuje swoją konstytucyjną kompetencję do przedstawiania Prezydentowi RP kandydatów na stanowisko Pierwszego Prezesa SN.

Kompetencja ta wynika z art. 183 ust. 3 Konstytucji RP, a co do liczby przedstawionych kandydatów została doprecyzowana w art. 16 § 1 pkt 3 ustawy o SN.

Praktyka wskazuje jednak, że w realizacji omawianej kompetencji uchwała nie jest wydawana. Z tego względu należy przyjąć, że kwestionowany przepis jest rozumiany w ten sposób, że do realizacji wskazanej w nim kompetencji nie jest potrzebne wydanie uchwały.

Brak wyraźnego wskazania, że wybór i przedstawienie kandydatów na stanowisko Pierwszego Prezesa SN mają przyjąć formę uchwały jest sprzeczne z zasadą demokratycznego państwa prawnego w związku z zasadami powoływania Pierwszego Prezesa SN określonymi w Konstytucji RP. Brak wyraźnego określenia prawnej formy działania Zgromadzenia Ogólnego powoduje, że kwestionowana regulacja ma charakter niepełny, a przez to uniemożliwia realizację konstytucyjnej kompetencji tego Zgromadzenia i czyni ją dysfunkcyjną. Przedstawienie kandydatów musi bowiem odbyć się w formie właściwej dla organu kolegialnego.

3.5. Konkluzja

Zdaniem wnioskodawcy, art. 16 § 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym w zakresie, w jakim nie przewiduje wydania uchwały przez Zgromadzenie Ogólne Sędziów Sądu Najwyższego w sprawie wyboru kandydatów na stanowisko Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego narusza Konstytucję.

4. Zarzut dotyczący niekonstytucyjności uchwały Zgromadzenia Ogólnego Sędziów SN w sprawie regulaminu wyboru kandydatów na stanowisko Pierwszego Prezesa SN

4.1. Przywołanie treści aktu kwestionowanego wnioskiem wraz z jego wykładnią

Grupa posłów zwróciła uwagę, że aktem wykonującym art. 16 § 1 pkt 1 ustawy o SN jest uchwała Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 14 kwietnia 2003 r. w sprawie regulaminu wyboru kandydatów na stanowisko Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego (regulamin wyboru/regulamin). Uchwała ta ma charakter normatywny, gdyż ustanawia normy dotyczące wyłaniania kandydatów na Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego i procedurę z tym związaną. Można ją potraktować jako akt wydawany przez centralne konstytucyjne organy państwowe zawierający przepisy prawne (por. art. 188 pkt 3 Konstytucji RP). Właściwe przepisy są zawarte w załączniku do uchwały.

Akt ten wyznacza tryb postępowania w ramach procedury wyboru i przedstawiania Prezydentowi RP przez Zgromadzenie Ogólne Sędziów SN kandydatów na Pierwszego Prezesa SN. Spełnienie wymogów określonych w regulaminie wyboru jest kryterium oceny, czy stosowny akt Zgromadzenia Ogólnego przedstawiający kandydatów Prezydentowi RP został podjęty legalnie.

Kwestionowany regulamin powinien być, zgodnie z § 12 ust. 3 załącznika do uchwały Zgromadzenia Ogólnego Sędziów SN z dnia 1 grudnia 2003 r. w sprawie regulaminu Sądu Najwyższego (M. P. Nr 57, poz. 898, z późn. zm.), ogłoszony w sposób zwyczajowo przyjęty lub ustalony przez Zgromadzenie. Wnioskodawca zauważył, że nie został on podany do publicznej wiadomości w sposób zwyczajowo przyjęty (np. na stronie internetowej SN), mimo

że dotyczy realizacji konstytucyjnych kompetencji Zgromadzenia Ogólnego Sędziów SN. Dostęp do wiedzy o jego treści jest więc utrudniony.

§ 1 załącznika do regulaminu określa zasady zwołania Zgromadzenia Ogólnego Sędziów SN, które ma dokonać wyboru kandydatów, w tym reguły dotyczące czasu, w którym ma się ono odbyć (najpóźniej na miesiąc przed upływem kadencji ustępującego Pierwszego Prezesa SN, zob. ust. 2). Z przepisu tego wynika, że kandydaci są zgłaszani podczas Zgromadzenia (ust. 1), a Pierwszy Prezes SN zarządza sporządzenie listy sędziów Sądu Najwyższego w kolejności alfabetycznej nazwisk z oznaczeniem liczbą porządkową (ust. 3).

§ 2 załącznika do regulaminu reguluje zasady wyboru komisji skrutacyjnej (4 sędziów, po jednym z każdej Izby, zob. ust. 1). Komisja skrutacyjna doręcza członkom Zgromadzenia Ogólnego listę sędziów SN, ogłasza nazwiska zgłoszonych sędziów, wskazując liczbę uzyskanych zgłoszeń, przygotowuje karty do głosowania, odnotowuje oddanie głosu, ustala wyniki głosowania i podaje je do wiadomości Zgromadzenia Ogólnego oraz sporządza protokół (ust. 2).

Zgodnie z § 3 załącznika do regulaminu, sędzia SN może zgłosić nie więcej niż dwóch kandydatów na stanowisko. Zgłoszenie kandydata następuje w sposób tajny, przez zakreślenie kółkiem liczby porządkowej przy nazwisku na liście sędziów SN (ust. 1). Zgłoszenie jest nieważne, jeżeli zgłaszający zakreślił liczby porządkowe przy nazwiskach więcej niż dwóch sędziów lub użył do zakreślenia innego znaku graficznego niż kółko (ust. 2).

§ 4 załącznika do regulaminu stanowi, że sędziowie obecni na Zgromadzeniu Ogólnym wyrażają zgodę na kandydowanie ustnie, a nieobecni - na piśmie (ust. 1). Jeżeli zgodę na kandydowanie wyraził Pierwszy Prezes SN, przewodnictwo Zgromadzenia Ogólnego obejmuje Prezes Sądu Najwyższego najstarszy służbą na stanowisku sędziego, a gdy to niemożliwe – najstarszy służbą sędzia (ust. 2). Kandydaci mogą składać oświadczenia oraz odpowiadają na pytania (ust. 3).

W świetle § 5 załącznika do regulaminu na kartach do głosowania umieszcza się imiona i nazwiska kandydatów w kolejności alfabetycznej nazwisk z oznaczeniem liczbą porządkową.

Głosujący oddaje głos na kandydata przez zakreślenie kółkiem liczby porządkowej przy nazwisku kandydata (§ 6 ust. 1 regulaminu). Głos jest nieważny, jeżeli głosujący zakreślił liczbę porządkową przy więcej niż jednym nazwisku, nie zakreślił żadnej z liczb porządkowych lub użył do zakreślenia innego znaku graficznego niż wymieniony kółko (§ 6 ust. 2).

§ 7 ust. 1 załącznika do regulaminu stanowi, że za wybranych uważa się tych dwóch kandydatów, którzy otrzymali w kolejności największą liczbę głosów, a w głosowaniu wzięło udział co najmniej 2/3 sędziów każdej z Izb. Jeżeli dwóch lub więcej kandydatów otrzymało równą liczbę głosów, a uznanie ich za wybranych spowodowałoby przekroczenie liczby wybieranych kandydatów, przeprowadza się ponowne głosowanie w zakresie nieobsadzonego miejsca (ust. 2). Głosowanie zarządza Przewodniczący Zgromadzenia Ogólnego na wniosek komisji skrutacyjnej, w zakresie przez nią ustalonym. Do głosowania oraz wyboru stosuje się odpowiednio przepisy § 3-7 (ust. 3).

§ 8 stanowi, że Przewodniczący Zgromadzenia Ogólnego przedstawia niezwłocznie Prezydentowi wyniki wyboru, o którym mowa w art. 16 § 1 pkt 3 ustawy o SN, ze wskazaniem liczby głosów uzyskanych przez kandydatów w poszczególnych głosowaniach.

Z regulaminu nie wynika zatem dodatkowy wymóg podjęcia uchwały w sprawie, o której mowa w § 8, a akt przedstawienia następuje po przeprowadzonym głosowaniu i ustaleniu, na podstawie § 7 załącznika do regulaminu wybranych kandydatów.

Można się też zastanowić, na ile § 8 powinien być przedmiotem regulaminu wyboru kandydatów, skoro dotyczy ich przedstawiania Prezydentowi RP.

4.2. Przywołanie treści wzorców kontroli wraz z ich wykładnią

Grupa posłów wskazała, że treść wzorców kontroli oraz ich wykładnia jest zbieżna z opisem określonym w pkt 2.2 niniejszego wniosku. Ze względu na ich aktualność do omawianego zarzutu, wnioskodawca uznał, że nie zachodzi potrzeba ich powtarzania. W tym zakresie wnioskodawca podtrzymuje tezy zawarte w pkt 2.2 wniosku.

4.3. Określenie problemu konstytucyjnego i zarzutu niekonstytucyjności

Problemem konstytucyjnym dotyczącym zarzutu drugiego jest naruszenie konstytucyjnego systemu źródeł prawa w kontekście tego, że określone materie związane z działalnością Sądu Najwyższego muszą być określone w Konstytucji RP albo w ustawie.

Zarzut grupy posłów dotyczy zatem tego, że akt wewnętrznie obowiązujący określa zasady wyboru kandydatów na Pierwszego Prezesa SN, co powinno być przedmiotem regulacji ustawowej. Wnioskodawca kwestionuje regulamin wyboru w całości jako niewłaściwą formę działania Zgromadzenia Ogólnego Sędziów SN w zakresie określania zasad związanych z procedurą wyboru i przedstawiania kandydatów na Pierwszego Prezesa SN.

Ponadto wnioskodawca kwestionuje regulamin wyboru w zakresie, w jakim nie określa on obowiązku wydania uchwały w sprawie przedstawienia kandydatów Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego na stanowisko Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego Prezydentowi RP.

4.4. Wskazanie argumentów lub dowodów na poparcie zarzutu niekonstytucyjności

4.4.1. Zdaniem grupy posłów, uchwała w sprawie regulaminu wyboru kandydatów na stanowisko Pierwszego Prezesa SN budzi wątpliwości co do jej zgodności z Konstytucją RP. Wnioskodawca zakwestionował zatem cały akt prawny, gdyż uznał, że za jego pomocą nie można regulować kwestii, które stanowią materię ustawową.

Kwestionowany regulamin nie jest wymieniony w art. 87 Konstytucji RP wśród źródeł prawa powszechnie obowiązującego. Może to być zatem jedynie akt wewnętrznie wiążący jednostki organizacyjnie podległe organowi wydającemu taki akt.

W uzasadnieniu wyroku z dnia 4 grudnia 2012 r., sygn. U 3/11 dotyczącym regulaminu Sądu Najwyższego, Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że akty prawa wewnętrznego nie mogą stanowić podstawy decyzji wobec jednostek oraz nakładać obowiązków na inne organy władzy publicznej, które nie pozostają w stosunku podległości względem wydającego akt.

Grupa posłów wyjaśniła już przy okazji analizy zarzutu pierwszego (dotyczącego przepisu upoważniającego do wydania kwestionowanego regulaminu), że procedura wyboru kandydatów na Pierwszego Prezesa SN nie jest kwestią wewnętrzną Sądu Najwyższego. Wprawdzie dotyczy ona wyboru wewnętrznego organu SN, ale Konstytucja RP przyznała

uprawnienia do powołania tego organu – Prezydentowi RP. Zgromadzenie Ogólne Sędziów SN jedynie współuczestniczy w tej procedurze przedstawiając kandydatów na dane stanowisko.

Prezydent RP jako organ władzy publicznej korzystając ze swojej prerogatywy (art. 183 ust. 3 w związku z art. 144 ust. 3 pkt 20 Konstytucji RP) musi znać zasady wyłaniania kandydatów na stanowisko Pierwszego Prezesa SN, a te zasady mają być określone w ustawie. Nie można bowiem określać zasad czy kryteriów dla kandydatów na Pierwszego Prezesa SN w akcie wewnętrznym. O tym, że jest to materia ustawowa decyduje również ustrojowa pozycja Pierwszego Prezesa SN, którego rola nie ogranicza się do wewnętrznego organu Sądu Najwyższego. Z tego względu to akt powszechnie obowiązujący powinien określać zasady wyboru kandydatów na to stanowisko. W ten sposób zapewniona jest równowaga władzy.

Kwestionowany regulamin Zgromadzenia Ogólnego Sędziów SN ma wpływ na realizację uprawnień Prezydenta RP, czyli podmiotu, który nie jest organizacyjnie podległy Sądowi Najwyższemu (zob. wyrok TK z 4 grudnia 2012, sygn. U 3/11). To znaczy, że akt ten wkracza w materię, która ma być uregulowana w ustawie.

4.4.2. Wnioskodawca zauważył też, że kwestionowany regulamin nie przewiduje obowiązku wydania uchwały w sprawie przedstawienia kandydatów Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego na stanowisko Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego Prezydentowi RP. W ten sposób naruszone zostają standardy demokratycznego państwa prawnego. Zgromadzenie Ogólne Sędziów SN jest organem kolegialnym, a więc prawną formą jego działania są uchwały. Z tego względu brak określenia tej formy w przepisach regulaminu wyboru powoduje, że podmiot ten nie może w sposób wiążący realizować kompetencji przyznanych mu w Konstytucji i ustawach. Nie można bowiem uznać, że przewodniczący Zgromadzenia Ogólnego i jego rozstrzygnięcia działają jako Zgromadzenie Ogólne. Owszem, przewodniczący może komunikować wolę Zgromadzenia, ale tylko wtedy, gdy formalnie będzie ona wyrażona w formie uchwały.

Z tego też względu brak określenia obowiązku wydania uchwały przez Zgromadzenie Ogólne w sprawie przedstawienia kandydatów na stanowisko Pierwszego Prezesa SN jest sprzeczne z Konstytucją.

4.5. Konkluzja

Przeprowadzona analiza dowodzi, że uchwała Zgromadzenia Ogólnego Sędziów SN w sprawie regulaminu wyboru kandydatów na stanowisko Pierwszego Prezesa SN jest niezgodna z art. 2 i art. 183 ust. 2 w związku z 183 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przez to, że akt ten reguluje kwestie, które są materią konstytucyjną oraz ustawową. Regulamin wyboru narusza również wymogi demokratycznego państwa prawnego związane z zasadami określenia prawnych form działania organów kolegialnych.

5. Zarzut dotyczący niekonstytucyjności § 8 uchwały Zgromadzenia Ogólnego Sędziów SN w sprawie regulaminu wyboru kandydatów na stanowisko Pierwszego Prezesa SN

5.1. Przywołanie treści aktu kwestionowanego wnioskiem wraz z jego wykładnią

Obok zarzutu dotyczącego całości uchwały Zgromadzenia Ogólnego Sędziów SN w sprawie regulaminu wyboru kandydatów na stanowisko Pierwszego Prezesa SN,

wnioskodawca uznał, że konieczne jest uczynienie odrębnym przedmiotem kontroli § 8 tej uchwały.

Dla przedstawienia istoty zagadnienia należy wskazać, że w pierwotnym brzmieniu (przed 4 października 2004 r.) kwestionowany przepis wyglądał następująco: „§ 8. **Przewodniczący Zgromadzenia Ogólnego przedstawia niezwłocznie Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej uchwałę, o której mowa w art. 16 § 1 pkt 3 ustawy o Sądzie Najwyższym, ze wskazaniem liczby głosów uzyskanych przez kandydatów w poszczególnych głosowaniach**”.

Zgromadzenie Ogólne Sędziów SN założyło zatem, że wybór i przedstawienie kandydatów na Pierwszego Prezesa SN następuje w formie uchwały, mimo że w art. 16 § 1 pkt 3 ustawy o SN nie występuje słowo „uchwała”. Uchwała jest bowiem prawną formą działania Zgromadzenia Ogólnego, a zasady jej wydawania określa art. 16 § 3 ustawy o SN.

§ 8 regulaminu wyboru został jednak zmieniony uchwałą Zgromadzenia Ogólnego Sędziów SN z dnia 4 października 2004 r. zmieniającą uchwałę Zgromadzenia Ogólnego Sędziów SN z dnia 14 kwietnia 2003 r. w sprawie regulaminu wyboru kandydatów na stanowisko Pierwszego Prezesa SN. Interesująca jest okoliczność, że tego samego dnia odbywało się Zgromadzenie Ogólne Sędziów SN, które miało wybrać i przedstawić Prezydentowi RP dwóch kandydatów na stanowisko Pierwszego Prezesa SN. Można się zatem zastanowić nad intencją zmiany w takim okresie. Uchwała zmieniająca weszła w życie z dniem podjęcia. Jest to o tyle ważne, że zmieniony 4 października 2004 r. § 8 regulaminu wyboru brzmi: „**Przewodniczący Zgromadzenia Ogólnego przedstawia niezwłocznie Prezydentowi wyniki wyboru, o którym mowa w art. 16 § 1 pkt 3 ustawy o Sądzie Najwyższym, ze wskazaniem liczby głosów uzyskanych przez kandydatów w poszczególnych głosowaniach**”.

W takim kształcie cytowany przepis obowiązuje do dziś. Wynika z niego, że Zgromadzenie Ogólne Sędziów SN nie podejmuje uchwały w sprawie przedstawienia Prezydentowi RP kandydatów na Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego. Po głosowaniu przez członków Zgromadzenia Ogólnego przeprowadzonym, na podstawie przepisów regulaminu wyboru, przewodniczący Zgromadzenia przedstawia wyniki wyboru Prezydentowi RP.

5.2. Przywołanie treści wzorców kontroli wraz z ich wykładnią

Grupa posłów jako wzorce kontroli wskazała art. 2, art. 7, art. 183 ust. 3 Konstytucji RP.

Wśród konstytucyjnych wzorców kontroli wnioskodawca wskazał art. 7 Konstytucji RP („*Organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa*”) oraz art. 183 ust. 3 Konstytucji RP („*Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego powołuje Prezydent Rzeczypospolitej na sześcioletnią kadencję spośród kandydatów przedstawionych przez Zgromadzenie Ogólne Sędziów Sądu Najwyższego.*”).

Art. 7 Konstytucji RP wyznacza nieprzekraczalne ramy działania organów władzy publicznej. Ma on zastosowanie również do wewnętrznych organów władzy sądowniczej. Z zasady legalizmu wynikającej z art. 7 Konstytucji RP wynika między innymi zakaz domniemywania kompetencji, gdy nie są one wyznaczone przepisami prawa. Dotyczy to zarówno działań podejmowanych przez dany organ w sferze stosowania prawa, jak i w zakresie działalności prawodawczej.

Ponadto wzorcem kontroli grupa posłów uczyniła art. 2 Konstytucji, a zatem zasadę demokratycznego państwa prawnego. Z zasady tej należy wywieść między innymi, że prawne

formy działania organów powinny być wyraźnie wskazane w przepisach. W przeciwnym razie realizacja określonych kompetencji przez te organy będzie utrudniona albo niemożliwa. Ma to szczególne znaczenie w przypadku organów kolegialnych.

Art. 183 ust. 3 Konstytucji RP przyznaje kompetencje powołania Pierwszego Prezesa SN Prezydentowi RP. W proces ten ustawodawca konstytucyjny włączył Zgromadzenie Ogólne Sędziów SN, które ma przedstawić kandydatów na stanowisko. Z omawianego przepisu wynika, że musi być ich co najmniej dwóch, gdyż użyto w nim liczby mnogiej.

Należy podkreślić, że Konstytucja RP wyraźnie wskazała, że kandydatów na Pierwszego Prezesa SN przedstawia Zgromadzenie Ogólne, a nie jakkolwiek organ Sądu Najwyższego czy jego przedstawiciel. Zgromadzenie Ogólne jako organ kolegialny działa w określonej formie prawnej, którą jest uchwała. Brak formalnie podjętej uchwały powoduje, że trudno mówić o działaniu Zgromadzenia Ogólnego.

5.3. Określenie problemu konstytucyjnego i zarzutu niekonstytucyjności

Problemem konstytucyjnym w niniejszej sprawie jest to, że akt wewnętrznie obowiązujący zmodyfikował w sposób nieuprawniony konstytucyjną procedurę przedstawiania kandydatów na stanowisko Pierwszego Prezesa SN.

Zarzut grupy posłów wobec § 8 regulaminu wyboru polega na tym, że w wersji od 4 października 2004 r. przyznał on nieznanemu Konstytucji RP organowi (Przewodniczącemu Zgromadzenia Ogólnego) upoważnienie do przedstawienia kandydatów na stanowisko Pierwszego Prezesa SN (a literalnie nawet „do przedstawienia wyników wyborów”). W ten sposób Zgromadzenie Ogólne Sędziów SN naruszyło zasadę legalizmu oraz ustawowe i konstytucyjne przepisy dotyczące procesu powoływania Pierwszego Prezesa SN. Kwestionowana regulacja powoduje również, że pomija się ustawowy wymóg wydania uchwały w sprawie przedstawienia określonych kandydatów Prezydentowi RP.

5.4. Wskazanie argumentów lub dowodów na poparcie zarzutu niekonstytucyjności

Grupa posłów uznała oczywistą niezgodność § 8 załącznika do regulaminu wyboru z ustawowymi i konstytucyjnymi przepisami o przedstawianiu kandydatów na stanowisko Pierwszego Prezesa SN. Skoro zgodnie z art. 183 ust. 3 Konstytucji RP oraz art. 16 § 1 pkt 3 ustawy o SN kandydatów na stanowisko Pierwszego Prezesa SN przedstawia Zgromadzenie Ogólne, to akt wewnętrznie obowiązujący, ani utrwalona praktyka nie może modyfikować tej reguły. Takie działanie jest bowiem naruszeniem elementarnych zasad konstytucyjnych, w szczególności zasady legalizmu.

Jeżeli § 8 upoważnia Przewodniczącego Zgromadzenia Ogólnego do przedstawienia wyników wyborów kandydatów na dane stanowisko Prezydentowi RP i nie jest przewidziane wydanie uchwały w tym zakresie, to wskazany przepis regulaminu jest rażąco i oczywiście sprzeczny z Konstytucją RP.

Wnioskodawca podkreślił, że z przepisów regulaminu dotyczących wyboru kandydatów na stanowisko Pierwszego Prezesa SN nie wynika, że konieczna jest dodatkowa uchwała Zgromadzenia Ogólnego Sędziów SN do przedstawienia Prezydentowi RP wybranych kandydatów. Nie jest jasne znaczenie czynności „przedstawienia” przez Przewodniczącego Zgromadzenia Ogólnego SN Prezydentowi RP wyników wyboru kandydatów na stanowisko

Pierwszego Prezesa SN oraz relacja tej czynności, do kompetencji przedstawiania kandydatów przez Zgromadzenie Ogólne SN. Dotychczasowa praktyka wskazuje, że uchwały takie nie są podejmowane, a Prezydentowi RP są przedstawiane jedynie wyniki wyborów w zakresie dwóch kandydatów, którzy uzyskali najwyższą liczbę głosów. Z dokumentacji archiwalnej wynika, że od 4 października 2004 r. kandydaci na Pierwszego Prezesa SN przedstawiani byli w formie pism kierowanych do Prezydenta RP. Dotyczy to: pisma z 4 października 2004 r. skierowanego do Prezydenta Aleksandra Kwaśniewskiego, pisma z 2 września 2010 r. i pisma z 9 kwietnia 2014 r. skierowanych do Prezydenta Bronisława Komorowskiego. Każde z nich było podpisane przez Przewodniczącego Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego i zawierało formułę: „Jako przewodniczący Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego przedstawiam (...)”.

Zdaniem grupy posłów jest to niezgodne z prawem, bo Zgromadzenie Ogólne Sędziów SN powinno podjąć jeszcze stosowną uchwałę w tej sprawie.

5.5. Konkluzja

Podsumowując, zdaniem grupy posłów na Sejm VIII Kadencji, § 8 regulaminu wyboru jest niezgodny z art. 2, art. 7 i art. 183 ust. 3 Konstytucji RP, zgodnie z którymi przedstawianie kandydatów jest kompetencją Zgromadzenia Ogólnego Sędziów SN, a nie Przewodniczącego Zgromadzenia. Jeżeli formą działania Zgromadzenia Ogólnego Sędziów SN są uchwały, których zasady wydawania określa art. 16 § 3 ustawy o SN, to zachowanie tej formy musi być respektowane w procedurze wyboru i przedstawiania kandydatów na stanowisko Pierwszego Prezesa SN.

6. Podsumowanie

W razie stwierdzenia przez Trybunał Konstytucyjny niezgodności kwestionowanych przepisów i aktów prawnych z przywołanymi wzorcami konstytucyjnymi grupa posłów wniosła o wydanie wyroku aplikacyjnego.

Wyrok aplikacyjny jest rodzajem orzeczenia stosowanym w dotychczasowej działalności Trybunału i polega na tym, że Trybunał w sentencji wyroku określa, w jaki sposób stwierdzona niekonstytucyjność przepisu albo aktu prawnego wpływa na system prawa.

Trybunał wydawał wyroki aplikacyjne np. w sprawie o sygn. SK 7/06. W pkt II.2 sentencji wyroku z dnia 24 października 2007 r. stwierdził, że: „*Czynności asesorów sądowych, o których mowa w art. 135 § 1 ustawy powołanej w części I wyroku, nie podlegają wzruszeniu na podstawie art. 190 ust. 4 Konstytucji*”. W wyroku z dnia 10 grudnia 2002 r., sygn. P 6/02 w pkt II sentencji, Trybunał orzekł, że: „*Pobrane na podstawie przepisów rozporządzeń Rady Ministrów wskazanych w części I w punktach 2-5 wyroku opłaty nie podlegają zwrotowi*”.

W związku z powyższym grupa posłów wnioskuje, by w przypadku uwzględnienia zarzutów przedstawionych w niniejszym wniosku, Trybunał stwierdził też, że akty dokonane na podstawie kwestionowanych przepisów i aktów prawnych nie wywołują skutków prawnych.

Ze względu na powyżej wskazane okoliczności grupa posłów wnosi jak na wstępie.

W załączeniu:

- 1) lista podpisów posłów, popierających wniosek;
- 2) 6 odpisów wniosku.